

lange disse refunderede af Debitor eller af Exekutionsobjektet, nemlig Eiendommen. Derfor forekommer det mig en vilkaarlig og urigtig Tilføielse, at han altid skal bære Omkostningerne selv. Jeg har imidlertid ikke stillet noget Endringsforslag i saa Henseende, fordi jeg vilde se, hvorledes det gik; jeg vil imidlertid forbeholde mig til tredie Behandling at stille et Endringsforslag i den Retning, jeg har antydet.

Jeg skal derefter gjøre et Par Bemærkninger angaaende de af Mindretallet stillede Endringsforslag, men jeg skal dog først i Anledning af, at det ærede Mindretal udtalte, at Mindretallet finder, at Meddelelse ved Brev ogsaa fornuftigvis kunde og burde anvendes med Hensyn til Folk, der bo i Udlandet, dertil svare: Sa ganske vist, det negter jeg ikke. Jeg indrømmer, at naar en Mand bor f. Ex. i Hertugdømmerne, i Hamborg eller i Skaane, saa er det jo den hensigtsmæssigste Maade at underrette ham ved Brev. Det er langt mere problematisk, om han faaer Noget at vide, naar Underretningen skal ske ved Avisbekjendtgjørelser. Men der er jo derved at bemærke, at naar han bor langt borte, f. Ex. i Amerika, saa vilde det ikke være heldigt, om han skulde have Underretning ved Brev. Enten vilde det medføre Forhandling, naar man skulde vente paa ham saa længe, indtil han i Anledning af Brevet kunde sætte sig i Bevægelse, eller hvis man ikke vilde det, saa vilde Meddelelsen af Brev være temmelig hensigtsløs. Altsaa det, som er Grund til, at Lovforslaget i dette Tilfælde ikke forekriver Anmeldelse ved Brev, er, at man kan ikke sjæere Alle over een Kam. Stulde man anordne Underretning ved Brev for Folk, der bo i Udlandet, maatte dette fornuftigvis paa en eller anden Maade indskræntes til de nærmest tilgrændsende Lande. Det vilde naturligvis træde noget udsørligere Udtalelser i Løben, hvad jeg iøvrigt ikke skulde have Noget imod, men det, man hidtil er blevet staaende ved i dette og analoge Forhold, er det, at drage Grændsen mellem Indlandet paa den ene Side og Udlandet paa den anden Side og lade Alt, hvad der er Indland, følge de samme Regler. Principielt skal jeg, som sagt, ikke have Noget imod, om man vælger noget Andet, kun mener jeg, at der maa optages mere udsørlige Bestemmelser derom i Løben.

Hvad angaar det andet Spørgsmaal, i Anledning af hvilket det ærede Mindretal har stillet Endringsforslag, nemlig Stiftstidender, skal jeg sige, at det kan gjerne være, at Bekjendtgjørelsen igjennem Stiftstidender ikke mere er saa ganske tidssvarende, men jeg vil dog bemærke, at det Exempel, den ærede Ord-

fører for Mindretallet (A. Sjørgensen) nævnte fra Ribe Stift, maaste er et af de grelleste, da dog vistnok Stiftstidenden paa de fleste andre Steder i Landet er en mere udbredt Avis, der læses noget over hele Stiftet, i alt Fald gjælder dette vistnok om nogle Dele af Landet, f. Ex. Fyen og Lolland-Falster. Men det, der for mig egentlig er Hovedsagen, er, at det forekommer mig ubehødig paa enkelte Steder at indføre en Afvigelse fra det, der ellers gjælder om retslige Bekjendtgjørelser, fordi Folk ville have meget vundet ved at læse det. Nu veed man ganske i Almindelighed, at retslige Bekjendtgjørelser i Anledning af Stifte, Konkurs, Evangsauktioner og deslige skulle findes i Berlingske Tidende og Stiftsavisen, men naar man først begynder paa et enkelt Punkt at gjøre Afvigelser derfra, bliver det let vildledende for Publikum. Der kan være mangan en Mand, der ikke følger Lovgivningen saa nøie — det gjøre jo de fleste ikke — som slaar sig til No med det Gamle, at saadanne Ting faaer man altid at se i Stiftstidenden, og naar man blot passer paa der, kan der ikke arrivere Noget, uden at man faar det at vide. Derfor bliver det som sagt en Byrde for Publikum, naar man begynder at gjøre smaa Afvigelser, saaledes at alle andre retslige Bekjendtgjørelser findes i Stiftstidenden, men disse enkelte Arter ikke. Derfor forekommer det mig misligt at gjøre smaa Forandringer paa dette Gebet. Det er bedre at lade Spørgsmaalet henstaa, indtil der kan ske en Forandring i hele Systemet om offentlige Bekjendtgjørelser, Noget, som helt igjennem er forudjat i Processkommissionens Forslag at skulle ske.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger at gjøre til Endringsforslag under Nr. 23 til § 22, idet der er foreslaaet, at sidste Punktum i 3die Stykke skal udgaa. Det er den Bestemmelse, at Auktionsretvirenten har at tilstille de foran ham Berettigede, hvem særskilt Underretning gives, en Udskrift af Auktionsvilkaarene. Det forekommer mig at være meget betænkeligt at udslette denne Bestemmelse. Jeg kan nu for det Første ikke tro, at Alieigheden med at tilveiebringe og tilsende disse Udskrifter af Auktionsvilkaarene kan være stor, thi vel er det meget muligt, at der undertiden kan forekomme Tilfælde, hvor der er 6 à 8 Panthavere i en Eiendom, men det er sikkert sjældent Tilfældet. Det Almindelige vil dog være, at der ikke er mere end 2 eller 3 Panthavere. Man har jo desuden mekaniske Midler, hvorved det kan tilveiebringes mange Udskrifter, om det behøves, f. Ex. Kopiermaskiner og andre lignende Hjælpemidler, og jeg kan saaledes ikke tro, at Alieigheden derved vil være saa stor.